אתי יקרה,

הרגעים המאוחרים בינינו התרחשו ב- 22.1, במיפגש בשדה.
"פסחלה". את אנחנו תפיינו מין על מינו.
אינני יודעים מה הרושם שקבלת בפגישה. אנחנו הרגשנו
שאיחמון - היתה נקודה חדשה אובלק.
ב- 29.1, יבואנו להתפתחות עם גיפות רבות, וחשוב לנו
מעטים.
לאט לאט, נהנה סיפור אהבה כמו בקלסיקה; סמל חיוך,
שם עקידה, בחוקים וחנופה ובקלע-לאדנו על ויאוטנם
ונהינו מנופיה, הנוף האנושי ומרוות הטבע.
בשביל המעבר לקאבודיה, כמו במבצע בבוי,
הלבירת אותנו את המפלה הבירוקרטית בדרכנו
ומאכנת, ונחתנו בפנום-פן שקיבלה אותנו במזג
אויר מהבהל והחמה בבעיות עצים, והשווקים-חמישה לקנות.
אוט אוט, הגיעה הפתעה לנו לסיום ואנו נאלצים
להיפרד. סמיום אנו משלבים כאילו היינו יחד עידן ועידנים
מחר - החמישה נמחרת, וכל אחד חוזר לעבודות חייו
ושוב לנו תנום מתוק.
רצינו להודות לך אתי על כך שהפכת אותנו לעלם
אחד, שמח, מפרשן ומופשר לכל אחד להתבטא ולהפגין
את אישיותו המיוחדת שהיתה שלו עצה על מיכלול הטיול.
מעריכים את יכולת הויכוח שלך, שתובעתו היא טיול
בחוק וקולות, גם אם התעוררה בעיה פה ושם.
תודה על הדאגה לפרט, הקשבה, לבבות ואישות,
על הילוך רשובה בשעת הצורך, רכבה, מלטפת ומחבקת
ברגע הנכון. אתי, הכלתית להפיק את המסע הקשה לויאוטנם וקאבודיה
לחוויה ולהבחת שלנו תישכח בהזדמנות. בעבבה והערכה
רבודת 29.1.19